

Linjen, der ligger i finanslovsforslaget, og linjen, der ligger i den økonomiske politik, som finanslovsforslaget er vores væsentlige bidrag til fra Folketingets side, blev lagt tilbage i januar 1993, da vi omsider skiftede regering fra Venstres og De Konservatives mere end ti år lange styre. Linjen er blevet fulgt vejen igennem. Vi har på fire år nået mange af de delmål, som vi satte os tilbage i januar 1993.

Det offentlige underskud, som i 1993 var på 34 mia. kr., er takket være en sej og målrettet indsats, hvor vi ikke har vaklet på noget tidspunkt, blevet omskabt til et overskud i 1997 på formentlig 2 mia. kr.

Beskæftigelsen er steget meget, og den ventes fortsat at stige i 1997, sådan så vi runder et tal på mere end 100.000 mere i beskæftigelse.

Gælden til udlandet er faldet markant med næsten 50 mia. kr., når 1997 er gået.

Skattetrykket er i perioden også faldet. Det er så lidt, så man vel kan tillade sig at sige, at skattetrykket har været holdt i ro.

Udgiftstrykket er faldet med næsten syv pct., og for så at tage et par sidste ting med er rentespændet til Tyskland indsnævret, kronen står stærkt og stabilt, og inflationen er fortsat beskedent.

Udviklingen skal fortsætte ad den linje. Det er finanslovsforslaget med til at yde sit bidrag til, sådan så Danmark takket være de års udvikling kan fastholde en position, som nu er skabt, nemlig en enestående position i Europa.

Som jeg også understregede det ved førstebehandling, er vi i Socialdemokratiet ikke til fald for den tale, som Venstre og De Konservative siden har konkretiseret i ændringsforslag, der tuder os ørerne fulde af skattelettelser. Det er usagligt at tale om store skattelettelser, samtidig med at man taler om balance i de offentlige finanser, eller – som finanslovsforslaget nu lægger op til – et mindre overskud, som vi helst skal have til at vokse i de kommende år. Det er ikke i den situation, hvor man vil have den udvikling, man skal love store skattelettelser.

Vi mener i øvrigt, at det under alle omstændigheder er fuldstændig afgørende, at man har pengene til skattelettelserne, for man vil overveje at give dem ud, og de penge skal ikke komme fra dem, der har allermindst. Sådan er det desværre, når vi ser på Venstres og De Konservatives forslag. Pengene til skattelettelserne skal komme fra dem, der har mindst, og så er det i øvrigt en lille smule tvivlsomt, hvor mange penge man så alligevel tør fortælle, man vil hente.

Der er altså ikke nogen acceptabel sammenhæng i at lægge op til skattelettelser på mere end – og det er Venstres og De Konservatives egne tal – 6 mia. kr., samtidig med at man foreslår, at unge med forsørgerpligt over for børn skal have halveret deres kontanthjælp. Det er ikke nogen smagfuld sammenhæng, og så er det udtrykt meget stilfærdigt.

Massive skattelettelser til grupper, der har deres på det tørre, samtidig med at Danmarks arbejde i vores verdenssamfund, som vi kalder FN, skal reduceres til noget meget beskedent, nærmere det rene ingenting.

Børnefonden UNICEF, som tager sig af børn i nød over hele verden, mister et beløb svarende til, hvad man skal bruge til at frigive investeringsfondsmidler. For verdens børn vil det være ganske forfærdeligt; for dem, der har lagt deres penge i investeringsfondene, vil det næppe være til at mærke.

Jeg bemærkede i går, at Venstre og De Konservative på dette område forsøgte at tale om den overordnede ramme for den danske udviklingsbistand og stille det op som en meget nøgtern besparelse opnået ved effektiv og ordentlig planlægning. Men det er på grænsen af at være noget vås at påstå noget sådant i december 1996 for et budgetår 1997. Man kan selvfølgelig ikke bare reducere med 20 pct. med få dages varsel.

Der er selvfølgelig, og det ved Venstre og De Konservative udmærket godt, et meget stort arbejde med at tilrettelægge forbruget af den udviklingsbistand, vi i Folketinget har besluttet at forbruge. Det er et stort arbejde, som kræver stor omhyggelighed med programmer, aftaler med værtslande, med andre donorer, med virksomheder, der skal deltage, og med organisationer, som både lægger mandskab og engagement til.

Det betyder, at man selvfølgelig – og det tror jeg da i øvrigt man vil sætte pris på, vi gør det i hvert fald fra Socialdemokratiets side – gør et stort og sagligt arbejde og også har et noget længere sigte med arbejdet, end hvad der skal ske den næste 1.

Derfor er der på det område i 1997 nu kun at gå løs på UNICEF's børneprogrammer, på Udviklingsfondens indsats i katastrofeområder, i de gældsafviklingsprogrammer for de allerfattigste lande, som har været et hovedresultat af det sociale topmøde i København, og så at melde os ud af den store gruppe lande, som stiller op, når der er tale om øget humanitær nødhjælp i katastrofesituationer. Det ville man kunne spa-